

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **D. S. L.**, zast. Mgr. Lilianou Bašalovou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, č. j. 47 Az 6/2006 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 9. 2005, č. j. OAM-1252/VL-10-BE01-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žádný z tvrzených důvodů žádosti o azyl nelze podřadit zákonným důvodům podle ust. § 12, resp. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navíc požádal o azyl až poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Tvrzení o hrozícím trestním stíhání posoudil krajský soud jako účelové, navíc institut azylu není určen k ochraně pachatelů trestné činnosti. Krajský soud přisvědčil rovněž rozhodnutí žalovaného podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný podle něj vzal v úvahu tvrzení žalobce i obsah zpráv, které si pro své rozhodnutí opatřil, a na základě těchto podkladů učinil závěr, který není v rozporu se zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zde zejména opakuje důvody podané žádosti o azyl a vytyká krajskému soudu nedostatky jejich posouzení s ohledem na § 14 a § 91 zákona o azylu. Dle jeho názoru jsou podmínky udělení humanitárního azylu, přinejmenším pak vztažení překážky vycestování na jeho osobu dány. Soud navíc nijak nezohlednil celkovou politickou situaci a neuspokojivý hospodářský stav země původu stěžovatele. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil

a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal podle § 107 s. ř. s. o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 30. 6. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Relevancí snahy o legalizaci pobytu jako důvodu žádosti o azyl se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

